

„Baza zero“

Istoria lasă în urmă monumente stranii. În amintirea lucrării unor oameni cu renume avem monumente, adesea mai importante decât oamenii pe care îi reprezintă. Pietrele funerare împodobesc scenele măcelurilor de mult trecute sau mărturisesc despre nașterea și moartea oamenilor, pentru ca renumele lor să supraviețuiască prin ele. Dar oare știm noi unde s-a aprins primul foc? Sau știm când anume? Unde se află indicația asupra locului unde a apărut prima roată? Nimeni nu știe! Cu privire la marile epoci, istoria nu are date așa de exacte.

De aceea nu e puțin de mirare că locul de naștere al erei atomice este indicat doar printr-o placă simplă de lemn în mijlocul pustiului din statul Noul Mexic. Inscripția sună simplu: „Ground Zero” („Baza zero”). Însă inscripția nu este gravată, ci este vopsită. Dedesubt este scris: „Fumatul interzis!”

În vara anului 1945 a apărut dintr-o dată viață în pustia Noului Mexic, la Carrizozo. Coloanele de camioane și-au croit drum prin nisip, pietre și măcăcini uscați. Cândva se căuta aici aur și putere. Unii le-au găsit pe amândouă, alții și-au lăsat oasele în pustie. Însă materia misterioasă, cu care omul s-a întors în pustie, a fost mai prețioasă decât tot aurul la un loc din Rio Grande. Materia se numește plutoniu.

La 11 iulie 1945, tehnicienii au început în „Baza zero” construcția unor schele de oțel, înalte de 30 de metri. După două zile a urmat montarea primei bombe atomice ce urma să fie experimentată. Fizica și politica s-au unit cu intenția de a-l îngenunchea pe dușman. Bomba nucleară, care a fost montată pe schela de oțel, a fost rezultatul acestei uniri.

Profesorul Oppenheimer și colaboratorii săi au stabilit aprinderea primei bombe atomice din lume pe data de 16 iulie 1945, orele 5:30. Toate posturile centrale de filmat și de măsurat erau postate la o mare distanță. Oamenii de știință se aflau la 15 kilometri depărtare, în cazemate subterane, de unde doreau să supravegheze explozia. La ora cinci au început contactele radiofonice care i-au pus în legătură pe toți observatorii pentru a le da la timp semnalele. Încă 30 de minute, încă 20, încă 15...

Tensiunea măcina nervii savanților. Asupra rezultatelor cercetărilor lor se va hotărî în următoarele minute. Cu toate că specialiștii credeau în exactitatea calculelor lor, totuși au existat temeri până la ultima secundă. Toți cunoșteau ce teribile urmări poate avea declanșarea unei reacții lanț. În ultimele secunde înaintea momentului hotărâtor, profesorul Oppenheimer abia mai putea respira. Numai cu foarte mare efort se mai putea menține pe picioare. Emițătorul de timp ticăia nemilos prin microfon. Cu 45 de secunde înainte de orele 5:30, ceasul automat de aprindere a intrat în funcțiune. Acum nu mai era posibilă o întoarcere. Încă 30, 20, 10 secunde... Cât de nesfârșite pot fi secundele! Apoi o uriașă explozie de lumină, „mai luminoasă decât o mie de sori” și bubuitul profund al exploziei au vestit că bomba s-a aprins. În timp ce mingea de foc creștea cu o viteză de neînchipuit, unul dintre ofițerii care erau de față a strigat: „Acum profesorii au pierdut controlul!” Norul de foc și fum a urcat, a urcat mereu până la 12.000 de metri înălțime. Din clipa aceea, lumea noastră nu a mai fost aceeași...

După câteva ore de la explozie, primii cercetători în costume de protecție s-au îndreptat spre „Baza zero”, unde au găsit un crater mare de 400 de metri. Solida schelă de oțel dispăruse. Nu e de mirare, căci prin dezagregarea unei cantități de plutoniu de mărimea unui măr s-au dezvoltat 55 de milioane grade Celsius. Această temperatură este aproximativ de zece ori mai puternică decât temperatura de la suprafața soarelui. Pe o mare întindere de jur-împrejur, pământul s-a topit, transformându-se într-o sticlă verde. Fulgerul luminos al exploziei a fost vizibil până la

700 de kilometri depărtare, iar în localitatea Gallup, situată la 400 de kilometri distanță, unde bubuitura exploziei a ajuns după aproximativ 20 de minute, au zăngănit geamurile caselor.

Dar foarte curând din această încercare au rezultat urmări grave. Deja la 6 august 1945, prima bombă atomică a fost aruncată peste orașul Hiroshima. Numele acestui oraș japonez este indisolubil legat de suferințe nesfârșite și groază de neconceput. Bomba a provocat moartea a peste 200.000 de oameni. Mulți dintre aceștia n-au mai fost găsiți niciodată. Pe lângă răniți și infirmi, mulți au fost condamnați la moarte din cauza urmării radiației radioactive, iar alții, din cauza gravității leziunilor. Dar când pe data de 9 august 1945 a doua bombă a fost aruncată peste orașul Nagasaki pe care l-a șters de pe fața pământului, Japonia a depus armele. Al doilea război mondial s-a încheiat.

De mulți ani, lumea trăiește cu bomba atomică. Primei bombe atomice i-au urmat alte mii de bombe, iar lupta de concurență în tehnica armelor dintre marile puteri mai continuă. Această luptă s-a deplasat tot mai mult de la bombe la rachete purtătoare. În fortificațiile subterane, bombele reci și albe ca niște stafii se află în vârful rachetelor intercontinentale. Sub căciulile lor albe ticăie moartea intercontinentală.

În ultimii ani, puterea bombei atomice s-a mărit mai mult decât de o mie de ori. De la bomba din pustia Noul Mexic s-a ajuns la bomba cu hidrogen. Aceasta înseamnă că o singură bombă H are mai multă putere de distrugere decât o mie de bombe de la Carrizozo.

De la explozia primei bombe atomice, secretul fabricării acesteia nu a rămas doar în Statele Unite. Spionul Fuchs a trădat cele mai importante secrete fostei Uniuni Sovietice. Apoi a ajuns mai departe. Nimeni nu știe câte țări, chiar țări mici, posedă bomba. Riscul unui război s-a mărit, cu toate străduințele pentru pace și siguranță. Bărbații de stat din răsărit și din apus se ostenesc teribil să stopeze această reacție politică în lanț. Conferințe pentru pace aici, conferințe pentru dezarmare dincolo...

Însă în ciuda acestor întruniri, nimeni nu știe dacă nu se fac în ascuns pregătiri pentru desfășurarea celei mai îngrozitoare scene din drama istoriei omenirii. Se va întâmpla exact așa cum a profetit Cuvântul lui Dumnezeu: „Când vor zice: «Pace și liniște!» atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei...” (1 Tesaloniceni 5.3). Acesta este motivul pentru care asupra omenirii apasă o inexplicabilă și înspăimântătoare frică. Ei bănuiesc doar că se va întâmpla ceva de neînchipuit. În realitate, toate semnele acestui timp indică clar că arătătorul de la ceasul acestei lumi arată puțin înainte de ceasul al doisprezecelea!

Pentru creștini însă nu este nici un motiv de teamă! Ei merg cu pași repezi în întâmpinarea revenirii iubitului lor Domn. Ce eveniment măreț va fi acela, când toți care Îi aparțin vor fi răpiți din haosul de nedescris și vor fi luați la El! Ce groază va fi pentru cei necredincioși și pentru creștinii cu numele! Acest mers al istoriei omenirii nu este ideea unor vizionari sau sectanți, ci se întemeiază pe făgăduințele ferme ale Cuvântului lui Dumnezeu. Clipa venirii Sale poate fi acum! De aceea gândește-te serios, în caz că nu ești încă al Lui! Grăbește-te, salvează-ți sufletul!